

ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΕΙΑΝΝΗΣ ὁ Τυχερὸς ἦτο ὁ καλλίτερος ἐργάτης τοῦ ὑποδηματοποιείου. Τριακοντούτης καὶ πλέον, ἰσχνός, μελαγχροινός, ἔφερεν ἐπὶ τῆς μορφῆς ὅλα τὰ σημεῖα μακρᾶς βιοπάλης. Δὲν ἐγνώριζε καμμίαν ἄλλην διασχέδασιν, ἐκτὸς τῆς ἐργασίας. Προῶτος μετέβαινεν εἰς τὸ κατὰστημα, τελευταῖος ἔφευγεν. Εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ ὑποδηματοποιείου ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐνίοτε τὴν νύκτα ἔκυπτεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι. Ὁ κύριός του τὸν ἡγάπα πολὺ καὶ εἰς αὐτὸν ἀνέθετε κατὰ προτίμησιν τὴν ἐργασίαν τῶν κομψότερων ὑποδημάτων.

Ὁ Τυχερὸς συνεδέετο δι' ἰδιαιτέρας φιλίας μὲ τὸν ὁμότεχνόν του Σταῦρον, ὅστις ἐκάθητο εἰς ἓν χαμόσπητον—τὸ μοναδικόν—μιᾶς λεωφόρου. Κάθε Κυριακὴν ἀπόγευμα ἐπήγαινεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Σταύρου καὶ ἀφοῦ ἐκάθητο ὀλίγην ὥραν, ἐξήρχοντο ἔπειτα μαζί.

Μίαν Κυριακὴν ὁ Τυχερὸς εἶχεν ἀφοσιωθῇ εἰς μίαν κατασκοπίαν. Δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ παραθύρου καὶ ὅταν ὁ Σταῦρος τὸν εἰρωνεύθη διὰ τὴν περιέργειάν του, ὁ Τυχερὸς μελαγχολικὸς ἀπήντησε:

—Ἄτυχος πάντα! Καὶ νὰ σὲ λένε Τυχερὸ!...

Ὁ Σταῦρος συνεπέρανε πολλὰ. Ὑπωπευθὴ καμμίαν ροδοκόκκινην καμαριέραν εἰς τὸ ἀπέναντι μέγαρον, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν εἶδε τὸν Τυχερὸν παρατηροῦντα ἀτενῶς τὴν ὠραιοτάτην μοναχοκόρην ἐνὸς πολυταλάντου κτηματίου, ὅστις κατῴκει ἀπέναντι.

Ἐκτοτε ἦτο ἡ μόνη ἀπόλαυσις τοῦ Τυχεροῦ νὰ κάθεται κάθε Κυριακὴν εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, εἰς ἓν ἡρειπωμένον κάθισμα καὶ νὰ διευθύνῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ ἀντικρουοῦ μεγάρου, διὰ νὰ βλέπῃ ἐξηπλωμένην τὴν κόρην τοῦ γείτανου.

Μίαν ἡμέραν, μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν βλέπει ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ὑποδηματοποιείου ὅπου εἰργάζετο νὰ περνᾷ. Λές

καὶ ἐσταμάτησεν ἡ καρδιά του μόλις τὴν ἀνεγνώρισε. Ποτὲ ἕως τότε δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ εἰς τὸν δρόμον. "ὦ, πόσον τοῦ ἐφαίνετο τώρα διαφορετικὴ ! Τί ἀνάστημα μεγαλοπρεπές, ποῖα χάρις εἰς τὸ βᾶδισμα, ποῖος πλοῦτος τὴν περιέβαλλε. Ἀφίνει τὴν ἐργασίαν του, ἀνορθοῦται καὶ τὴν βλέπει νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ κατάστημα. Πρώτην φορὰν συνέβαινε αὐτό. Ἄ, εἶγε ἄδικον προχθές

νὰ μέμφεται τὸ ὄνομά του. Ὁμολόγει τώρα ἐνδομύχως ὅτι ἦτο πράγματι τυχερός ἄνθρωπος.

Οἱ ἄλλοι ἐργάται καὶ ὑπωπτεύθησαν. Ἐνας μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ὑπερύψηλος κουτσαβάκης, ἔβαλε τὸ πρῶτον βέλος τῆς εἰρωνείας καὶ θὰ διεδέχοντο αὐτὸ καὶ ἄλλα, ἂν ὁ καταστηματάρχης δὲν ἐκάλει τὸν Τυχερὸν ἐπάνω. Ὡ, πῶς ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀντικρύσῃ χωρὶς νὰ πέσῃ! Μὲ ἐν κατάλευκον φόρεμα, διαφανέστατον, μὲ ἓνα καπέλλο αἰθέριο, ἦτο μιὰ ζωγραφιά, ἓνας ἄγγελος. Δίπλα τῆς ἓνας νέος — πελάτης τοῦ μαγαζιοῦ — πολὺ εὐμορφος, πολὺ κομψός, συνοδεύων κάθε λέξιν, τὴν ὁποίαν ἀντήλλασσε μαζί της, μὲ ἐν μειδιάμα — μειδιάμα εὐδαιμονίας.

Ὁ καταστηματάρχης διατάσσει τὸν Τυχερὸν νὰ πάρῃ τὰ μέτρα τῆς κυρίας. Ἐγονάτισε. Πόσες φορές εἶχε γονατίσῃ ἡ ψυχὴ του! Ἐνα π δι μικρὸ-μικρὸ μὲ μεταξωτὴ μαύρη κάλτσα. Τὸ ἡσθάνθη εἰς τὰς χεῖρας του, τὸ ἔσφιξε. Ἐκείνη μὲ πολλὴν προσφύλαξιν ἀνύψωσε τὸ φόρεμα καὶ προκλητικὸς ἀντήχησε, ὅταν προσετριβῇ τὸ φόρεμα εἰς τὸ μεταξωτὸν ἐρυθροῦν ἔσωφόριον, ὁ θραῦς τῆς μετάρης. Ἐδοκίμασεν ἐν τούτοις ὁ Τυχερὸς μίαν ἐντροπὴν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὀλίγον ἀπέχουσιν τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἡγάπα, ὁ ἐξευτελισμὸς δὲν τοῦ ἔκαμνε ἐντύπωσιν.

— Ἐτελείωσε καὶ αὐτό, εἶπεν ἐκείνη, διευθετοῦσα τὸ φόρεμά της.

— Τὰ ὑποδήματα θὰ εἶνε νυφικά, εἶπεν ὁ καταστηματάρχης πρὸς τὸν Τυχερὸν μὲ μίαν σοβαρότητα, ὡς νὰ τοῦ ἐφίστα ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν.

Ὁ Τυχερὸς ἔμεινε κεραυνόπληκτος. Δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι θὰ ἐγίνετο ἰδική του — αἱ ἰδιοτροτίαι καὶ αἱ φιλαρέσκειαι τῶν γυναικῶν ἔχουν ὅρια — ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπέθετε τόσῳ ταχεῖαν τὴν διακοπὴν τῶν ὀνείρων του. Πῶς θὰ ἐπερνοῦσε τὰς κυριακάς του τώρα πλέον, πῶς θ' ἀντίκρυζε τὰ μαγικά ἐκεῖνα παράθυρα. Καὶ ὅσῳ ἐσυλλογίζετο ὅτι ἂν τὴν ἔβλεπε, θὰ τὴν ἔβλεπε ἀκουμβῶσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου, τόσῳ ἐσπαράσσετο ἡ ψυχὴ του.

Ἐκαμε νὰ φύγῃ ὁ Τυχερὸς ὁ καταστηματάρχης τὸν ἐκράτησε διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν πότε ἤθελε νὰ εἶνε ἑτοιματὰ ὑποδήματα, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἔσπευτεν ὁ μνηστήρ νὰ εἰπῇ μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν:

— Ὅσῳ μπορεῖτε γληγορώτερα.

Σιωπηλός, μελαγχολικός ὁ Τυχερὸς ἐπανῆλθε εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπίασε δουλειά, ἀλλὰ ὁ νοῦς του ἔτρεχε μακριά, ἐγύριζε μαζί μὲ ἐκείνην.

Τί κακὴ νύχτα ποῦ πέρασε! Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του ἔχλαυσε μὲ τόσον παράπονον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τοῦ εἶπε ὁ κύριός του ν' ἀφίσχῃ κάθε ἄλλην ἐργασίαν καὶ νὰ ἐπιμεληθῇ τὰ νυμφικὰ ὑποδήματα.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισε τὸ βραδύ μαρτύριον. Ἐκυπτε βαρὺς, ἀμίλητος, ἐπάνω εἰς τὰ ὑλικά, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ περιεκαλύπτοντο τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα, τὰ μικροσκοπικὰ πόδια. Ἐφαντάζετο ἑαυτὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην νεκροθάπτην· ἐχάραττε τὸ δέρμα, ὡς νὰ ἔσκαπτε τὸν τάφον τῆς εὐτυχίας του. Καὶ ὅταν ἐπῆρε τὸ λευκὸν ἀτλάζι διὰ νὰ τὸ προσαρμόσῃ, ἐνόμισεν ὅτι ἔκοψε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σάβανον τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἔσχιζε τὰ ὄνειρά του. Καὶ ἐπρόσεχεν — ὁ δυστυχὴς, ὦ πῶς ἐπρόσεχε! — μήπως πέσουν ἐπάνω εἰς τὸ ἄσπιλον ἀτλάζι τὰ δάκρυά του, ἂν καὶ τὸ ἤθελε, διὰ νὰ τὰ ἔστελνε εἰς τὴν νύμφην μὲ τὰ σημάδια ἐκεῖνα τοῦ ἀπηλπισμένου ἔρωτός του.

Καὶ εἰργάζετο γλήγορα — ὁ γαμβρὸς ἐβιάζετο πολὺ, καὶ εἶχε δίκαιον νὰ βιάζεται — καὶ αἱ ὠχραί, αἱ κάτισχνοι χεῖρες του νευρικῶς καὶ μηχανικῶς ἐκινουῦντο καὶ αἱ ἀρτηρίαι του ξεπετοῦσαν φαιαὶ ὑπὸ τὴν ἀπεσκληρωμένην ἐπίδερμίδα, καὶ κοιλώματα βυθὰ ἐσχηματίζοντο εἰς τὰς κλειδώσεις τῶν δακτύλων.

..

Τὰ ὑποδήματα ἐξόχως κομψά, μικρά, χαριτωμένα, ἐτελείωσαν. Γοβάκια μὲ παλλεῦκους μεταξωτοὺς φλόγκους, ἔτοιμα νὰ τριγυρίσουν καὶ αὐτὰ τὴν τράπεζαν τοῦ Ὑμεναίου.

Ὁ καταστηματοῦρχος ἦτο' τότεν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν κατασκευὴν, ὥστε τὰ ἔβαλε εἰς τὴν βιτρίναν, ἕως ὅτου ζητηθούν.

Ἄλλ' αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο.

Ἐνα σαββατόβραδο, μιὰ ἄμαξα βιαστικὴ σταματᾷ πρὸ τοῦ καταστήματος. Ἐνας σκυθρωπὸς ὑπηρέτης, ὁ ὅποιος ἐβαστοῦσε μαῦρες κορδέλλες καὶ νεκρώτιμα, ζητεῖ τὰ νυμφικὰ ὑποδήματα.

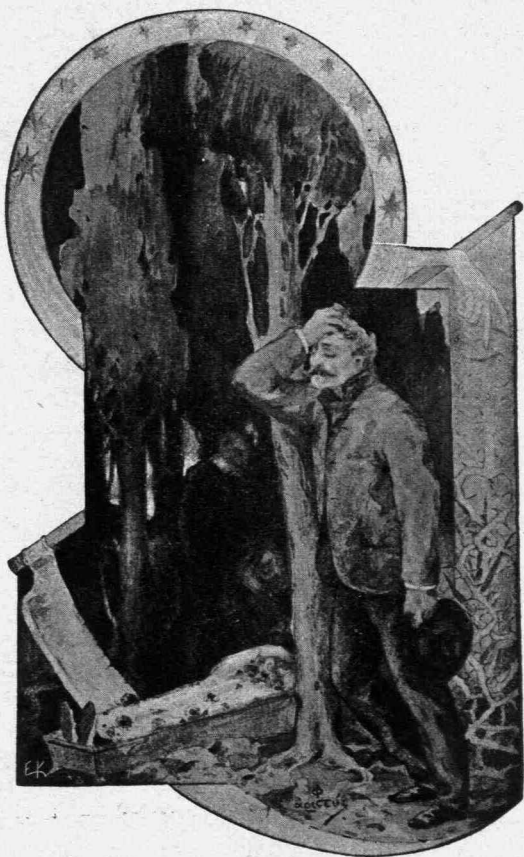
Ὁ καταστηματοῦρχος τὰ ἐξεσκόνισε καὶ ἐνῶ τὰ περιετύλισσε, ἐξέφρασε συγχρόνως τὴν ἀπορίαν πρὸς τὸν ὑπηρέτην, πῶς ἤργησαν νὰ τὰ πάρουν.

— Γιατί ἀργήσαμε ;.. ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἀχ! Ποιὸς νὰ πιστεῦε πῶς θὰ τῆς τὰ φοροῦσαν στὴ χάσα !..

Ἐμεινεν ἐνεὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, ὅταν ἐφαντάσθῃ νεκρὰν τὴν ὠραίαν ἐκείνην κόρην.

— Κρῖμα, κρῖμα... προσέθηκε περίλυπος, οἶονεὶ οἰκτεῖρων τὴν ματαιότητά τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιάννης Τυχερός δὲν ἤξευρε τίποτε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν — ἦτο κυριακὴ — ἐξεκίνησεν, ὅπως πάντοτε, διὰ τὸ σπίτι τοῦ

Σταύρου. Ήτο συνήθειά του· αλλά τώρα, ἤθελε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη Κυριακὴ διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ τὴν ἰδῇ, κόρην ἀκόμη, ξαπλωμένην ὅπως πάντοτε εἰς τὴν ἀγαπημένην τῆς πολυθρόναν...

Τὰ μαῦρα παραπετάσματα τῆς θύρας τὸν σταματοῦν, τοῦ δένουν τὴν καρδιά.

Τὸ ὄνειρόν του εἶχεν ἀποθάνῃ παρθένον!

Ἐξεκίνητεν ἡ πομπή. "ὦ, πόσοι ἠκολούθουν τὸ κλειστὸν φέρετρον! Ποῦ νὰ πλησιάσῃ ὁ πτωχὸς αὐτὸς εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐκείνους ὁμίλους. Ἐσύρετο τελευταῖος, μὲ τὰ γιορτινά του, πλησίον εἰς τὰ πενθηφοροῦντα ἄλογα τῆς νεκροφόρου...

"Ὅταν ἔφθασεν ἡ κηδεῖα εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὀλίγοι εἶχον ἀπομείνῃ. Οἱ ἐκλεκτοὶ διεσκορπίσθησαν, ἀλλ' αὐτὸς ἔσπευτε εἰς τὸ πλάι τῶν νεκροθαπτῶν.

Παρηκολούθησε μὲ βουρκωμένα μάτια τὴν σκληρὰν διαδικασίαν, ἣτις προηγεῖται τῆς ταφῆς.

Οἱ νεκροθάπται ἀφήρσαν τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὴν νεκράν διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ γονεῖς. Καὶ τότε εἰς τὰ θολὰ μάτια τοῦ Τυχεροῦ ἄστραψαν τὰ λευκὰ ἀτλαζωτὰ ὑποδήματα.

Ἐκεῖνα ἦσαν· νομίζει ὅτι ἀκόμη τὰ κρατεῖ μὲ τὰς τυλῶδεις χεῖρας του καὶ μετὰ εἰς τοὺς λυγμοὺς τῶν οἰκείων ἠκούσθη ἓνας παράτονος λυγμὸς, τὸ κλάμμα τοῦ Τυχεροῦ. Καὶ ἔπιπταν τὰ δάκρυά του, ἐλεύθερα τῶρα καὶ χωρὶς φόβον, ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια ἔμελλαν νὰ τὴν στολίσουν ὡς νύμφην καὶ τῶρα τὴν συνοδεύουν νεκράν, καὶ ἠσθάνθη αἴφνης μίαν ἀγρίαν χαρὰν, διότι συνεθάπτοντο, ἄσπιλα τὰ ὑποδήματα, παρθενικά, μαζὶ μὲ τὴν κόρην, μαζὶ μὲ τὰ ὄνειρά του, καὶ τὰ δάκρυά του, εἰς τὴν αἰωνίαν ἀγκάλην τοῦ τάφου!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς πλούσιον φιλόργυρον

Ὅσο μού σχίζει τὴν καρδιά, πτωχέ, ἡ καταντεία σου, μέσα σὲ πλούτη νὰ πεινᾷς, γυμνὸς μὲς στ' ἀγαθὰ σου, σὰν νὰ σὲ ἔχουνε φρουρὸ ἀγγάρεα σὲ βιὸς ξένο· σὰν χρηματοοκιθώτιο, ἀπ' ἄλλους κλειδωμένο· Ἡ τύχη παίξει ἄσχημα μαζὶ σου· δὲν σοῦ δίνει δικαίωμα τοῦλάχιστο γιὰ λίγη.... ἐλεημοσύνη!

ΣΑΤΑΝΑΣ